

РОЗДІЛ 2: ОДИНИЦІ ТА ГРУПИ ОДИНИЦЬ

- 2.01 Економіка країни є системою, де установи та населення взаємодіють одне з одним через обміни та передання товарів, послуг та засобів платежу (наприклад, гроші) заради виробництва та споживання товарів та послуг.

В економічному контексті одиниці в процесі взаємодії є об'єктами господарювання, здатними володіти активами, набувати зобов'язання та брати участь в економічній діяльності та операціях з іншими об'єктами. Такі об'єкти відомі під назвою інституційних одиниць.

Визначення одиниць, які використовуються в національних рахунках, слугує декільком цілям. По-перше, одиниці – це важливі складники у визначенні економік в географічному контексті, тобто, держави, регіони та групування всередині держави, наприклад, монетарні або політичні спілки. По-друге, вони є важливими складниками для групування одиниць в інституційні сектори. По-третє, одиниці необхідні для визначення, які запаси та потоки обліковуються. Операції між різними частинами тієї самої інституційної одиниці, як правило, в національних рахунках не обліковуються.

- 2.02 Одиниці та групи одиниць, що використовуються в національних рахунках, мають бути визначені з оглядом на вид економічного аналізу, для якого вони призначені, а не в сенсі типу одиниці, що зазвичай з'являється в статистичних запитальниках. Ці згадані одиниці (підприємства, холдингові компанії, одиниці виду діяльності, місцеві одиниці, урядові заклади, неприбуткові установи, домашні господарства тощо) можуть не задовольняти цілям національних рахунків, оскільки базуються на критеріях юридичного, адміністративного або облікового характеру.

Статистики повинні враховувати визначення одиниць аналізу згідно з положеннями ESA, щоб забезпечити в обстеженнях, що збирають дані, поступове введення всіх елементів інформації, необхідних для складання даних, які ґрунтуються на аналізі ESA.

- 2.03 Особливістю системи є використання видів одиниць, що відповідає трьом способам економічної класифікації:
- (1) Для аналізу потоків та позицій, необхідно вибирати одиниці, що уможливають дослідження поведінкових стосунків між економічними агентами;
 - (2) Для аналізу процесу виробництва, необхідно вибирати одиниці, що спричиняють відносини техніко-економічного характеру або які відображають місцеві види діяльності;
 - (3) Для здійснення регіонального аналізу, необхідні одиниці, що відображають місцеві види діяльності.

Інституційні одиниці визначаються заради задоволення першої з вищезазначених цілей. Поведінкові відносини, описані в (1), потребують одиниць, що відображають всі види інституційної економічної діяльності.

Виробничі процеси, техніко-економічні відносини та регіональний аналіз пунктів (2) і (3) потребують місцевих одиниць виду діяльності, що описуються нижче в цьому розділі.

Перед визначенням одиниць, що використовуються в ESA, необхідно визначити межі національної економіки.

МЕЖІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ

2.04 Одиниці, які складають економіку країни, та чий потік та запаси обліковуються в ESA, є одиницями-резидентами. Резидентство кожної інституційної одиниці – це економічний простір, на якому одиниця має свій центр переважного економічного інтересу. Такі одиниці відомі як одиниці-резиденти, незалежно від походження, організаційно-правової форми власності та незважаючи на присутність в економічному просторі на момент здійснення операції.

2.05 Економічний простір складається з:

- a) Території (географічної), що підлягає ефективному адмініструванню та економічному контролю одного уряду;
- b) Будь-яких вільних зон, в тому числі митні склади та заводи під митним контролем;
- c) Національного повітряного простору, територіальних вод та континентального шельфу, що залягає в міжнародних водах, на які країна володіє ексклюзивними правами;
- d) Енклави (тобто, географічні території, розташовані в решті країн світу, та ті, що використовуються на умовах міжнародних угод та договорів між державами відомствами уряду країни (посольства, консульства, військові бази, наукові бази тощо));
- e) Родовища нафти, природного газу тощо в міжнародних водах за межами континентального шельфу країни, що розробляються одиницями-резидентами на цій території, як визначено в попередніх підпунктах.

Рибальські судна, інші судна, плавучі платформи та літаки визначаються в ESA як пересувне обладнання, що знаходиться у власності та/або в експлуатації одиницями-резидентами країни, або є власністю нерезидентів і експлуатується одиницями-резидентами. Операції, в яких присутнє володіння (валове нагромадження основного капіталу) та використання (оренда, страхування тощо) пересувного обладнання належать до економіки країни, власник

та/або оператор якої є резидентами.

У випадках фінансового лізингу має місце зміна власності.

Економічна територія може бути більша або менша вищевизначеної. Прикладом більшої території є валютна спілка, така як Монетарний Союз; прикладом меншої території є регіон як частина країни.

2.06 Економічна територія виключає екстратериторіальні енклави.

Також виключаються частини власної географічної території країни, які використовуються нижченаведеними організаціями:

1. Органи центрального уряду інших країн;
2. Установи та органи ЄС; та
3. Міжнародні організації, створені міжнародними угодами між державами.

Території, що використовуються установами та органами ЄС та міжнародними організаціями, є відокремленими економічними територіями. Особливістю таких територій є те, що єдині резиденти – це установи.

2.07 «Центр переважного економічного інтересу» вказує на існування в межах економічної території місцезнаходження, де одиниця бере участь у видах економічної діяльності та операціях у значних масштабах протягом або невизначеного періоду, або визначеного, але тривалого часу (рік чи більше). Право власності на землю та споруди в межах економічної території вважається достатнім, щоб власник сформував тут центр економічного інтересу.

Підприємства майже завжди прив'язані лише до економіки однієї країни. Оподаткування та інші юридичні вимоги мають тенденцію до застосування окремою юридичною особою для здійснення операцій в кожній юрисдикції. Крім того, для статистичних цілей визначається окрема інституційна одиниця, якщо окрема юридична особа здійснює суттєві операції на двох або більше територіях (наприклад, для відділень, землевласників та багато територіальних підприємств). У результаті розділення таких юридичних осіб, стає ясним місцезнаходження кожного з послідовно визначуваних підприємств. Наявність «центру переважного економічного інтересу» не означає, що одиниці, що провадять масштабні операції на двох або більше територіях, не повинні розділятися.

2.08 Одиниці, що вважаються резидентами певної країни, можуть розділятися на такі категорії:

- a) Одиниці, що займаються виробництвом, фінансуванням, страхуванням або перерозподілом., у плані всіх їхніх операцій за винятком тих, що пов'язані з правом власності на землю та споруди;

- b) Одиниці, що принципово залучені до споживання, стосовно всіх їхніх операцій за винятком тих що пов'язані з правом власності на землю та споруди;
- c) Усі одиниці, що мають статус власників землі або споруд, за винятком власників екстра територіальних анклавів, які є частиною економічної території інших країн або є незалежними державами.

2.09 Для всіх одиниць, окрім домашніх господарств, стосовно всіх їхніх операцій за винятком пов'язаних з правом власності на землю та споруди, можуть виділятися такі два випадки:

- a) Діяльність провадиться виключно на економічній території країни: одиниці, які здійснюють цю діяльність, є одиницями-резидентами країни;
- b) Діяльність здійснюється протягом одного або більше років на економічних територіях декількох країн: лише та частина одиниці, що має центр економічного інтересу на економічній території певної країни, вважається одиницею-резидентом цієї країни.

Резидентом-інституційною одиницею може бути номінальна одиниця-резидент щодо діяльності, здійснюваної в країні протягом одного або більше років одиницею, яка є резидентом іншої країни. Якщо діяльність провадиться менше ніж протягом року, вона залишається частиною діяльності інституційної одиниці-виробника, при чому не виділяється жодна окрема інституційна одиниця. За умови незначної за обсягом діяльності, навіть якщо вона триває більше року, а також діяльності, пов'язаної з встановленням обладнання за кордоном, окрема одиниця не виділяється, і діяльність вважається тією, що її провадить інституційна одиниця-виробник.

2.10 *Домашні господарства, що мають центр переважної економічної діяльності на території країни, є одиницями-резидентами, крім випадків, коли вони мають статус власників землі або споруд. Вони є резидентами, незважаючи на періоди діяльності за кордоном тривалістю менше одного року. Такі одиниці, зокрема, мають включати:*

- a) Працівників прикордонних служб, які визначаються як особи, які щоденно перетинають кордон з метою щоденної роботи у сусідній країні;
- b) Сезонних працівників, які визначаються як особи, які покидають країну на декілька місяців протягом сезону, але на період менше року, з метою щоденної роботи в іншій країні;
- c) Туристи, пацієнти, студенти, офіційні особи, що здійснюють візит, бізнесмени, продавці, митці та члени екіпажу, які подорожують за кордон;

- d) Персонал, що набирається на місцях та працює в екстра територіальних анклавів іноземних урядах;
- e) Персонал установ ЄС та громадянських або військових міжнародних організацій, які мають центральні офіси в екстратериторіальних енкавах;
- f) Офіційні, цивільні або військові представники уряду країни (у тому числі їхні домашні господарства), що знаходяться в межах територіальних енкавів.

Студенти завжди вважаються резидентами, незважаючи на тривалість їхнього навчання за кордоном.

- 2.11 Усі одиниці, що мають статус власників землі та/або споруд, які є частиною економічної території, є одиницями-резидентами або номінальними одиницями-резидентами країни, в якій розташовані вищезазначені землі або споруди.

ІНСТИТУЦІЙНІ ОДИНИЦІ

- 2.12 Визначення: інституційна одиниця є економічним суб'єктом, який характеризується незалежністю у прийнятті рішень при здійсненні його основної функції. Одиниця-резидент вважається інституційною одиницею на економічній території, де вона має свій центр переважного економічного інтересу, якщо вона користується незалежністю у прийнятті рішень і або веде повний комплект рахунків, або здатна скласти повний комплект план рахунків.

Щоб мати незалежність у прийнятті рішень щодо своєї основної функції, одиниця:

- a) Маючи право володіти власними товарами і активами в межах наданої юрисдикції, може обмінювати права власності на товари і активи в операціях з іншими інституційними одиницями;
- b) Може приймати економічні рішення і брати участь в економічній діяльності, за яку вона несе відповідальність і звітує перед законом;
- c) Здатна брати на себе зобов'язання від свого власного імені, приймати інші грошові або майбутні зобов'язання та укладати договори;
- d) Здатна скласти повний комплект рахунків, що складається з облікових записів, які охоплюють всі її операції, здійснювані протягом звітного періоду, а також балансовий звіт активів та зобов'язань;

- 2.13 Коли одиниці не мають характеристик інституційної одиниці,

застосовуються такі принципи:

- a) Вважається, що домашні господарства, користуються правом на незалежні рішення щодо їх основної функції і тому є інституційними одиницями, навіть хоча вони не ведуть повного комплекту рахунків;
- b) Одиниці, які не ведуть повного комплекту рахунків і не в змозі його скласти в разі потреби, не є інституційними одиницями;
- c) Одиниці, які ведуть повний комплект рахунків, але не користуються при цьому незалежності рішень, є частиною тих одиниць, які їх контролюють;
- d) Одиниці не зобов'язані публікувати бухгалтерську звітність, щоб бути інституційними одиницями;
- e) Одиниці, що входять до складу групи одиниць, які займаються виробництвом, і ведуть повний комплект рахунків, вважаються інституційними одиницями, навіть якщо вони частково поступилися незалежністю своїх рішень центральному органу (головному офісу), відповідальному за загальне керівництво такою групою; сам головний офіс вважається інституційною одиницею, відмінною від одиниць, які він контролює;
- f) Квазі-корпорації є суб'єктами, які ведуть повний комплект рахунків і не мають юридичного статусу. Вони мають економічні та фінансові характеристики, які відрізняються від характеристик їх власників і наближені до корпорацій. Вважаються, що вони мають право на незалежність прийняття рішень і розглядаються як специфічні інституційні одиниці.

Головні офіси і холдингові компанії

2.14 Головні офіси та холдингові компанії є інституційними одиницями. Існують такі два типи:

- (1) Головний офіс є одиницею, яка здійснює управлінський контроль над своїми дочірніми підприємствами. Головні офіси належать до домінуючого сектору нефінансових корпорацій їх дочірніх підприємств, незважаючи на те, що всі або більшість цих філій є фінансовими корпораціями; в цьому випадку вони розглядаються як допоміжні фінансові установи (S.126) у секторі фінансових корпорацій;

Коли маємо поєднання нефінансових і фінансових дочірніх підприємств, переважаюча частка доданої вартості визначає класифікацію за секторами.

Коли головний офіс веде промислове виробництво, і ця діяльність є переважаючою, цей головний офіс класифікується у підприємницькому секторі.

Головні офіси описані в Міжнародній Стандартній Галузевій Класифікації ISIC rev. 4, розділ М, клас 7010 (NACE Rev. 2, М 70.10):

Цей клас включає в себе контроль і управління іншими підрозділами компанії або підприємства; ведення стратегічного або організаційного планування та функції прийняття рішень компанії або підприємства; здійснення оперативного контролю і управління повсякденною роботою своїх підрозділів.

- (2) Холдингова компанія, яка володіє активами дочірніх корпорацій, але не бере на себе функцій управління, є кептивною фінансовою установою (S.127) і класифікується як фінансова корпорація.

Холдингові компанії описані в ISIC rev. 4, розділ К, клас 6420 (NACE Rev. 2, К 64.20):

Цей клас включає види діяльності холдингових компаній, тобто одиниць, які володіють активами (рівні контролю власності акціонерного капіталу) групи дочірніх корпорацій і основним видом діяльності яких володіння групою. Холдингові компанії цього класу не надають будь-яких інших послуг підприємствам, в яких акціонерний капітал зберігається, тобто вони не управляють і не керують іншими одиницями.

Групи корпорацій

Великі групи корпорацій створюються, коли материнська компанія контролює декілька дочірніх підприємств, які, в свою чергу, можуть контролювати свої власні дочірні підприємства, і так далі. Кожен член групи розглядається як окрема інституційна одиниця, якщо він відповідає визначенню інституційної одиниці.

Перевагою розгляду груп корпорацій не в якості єдиних інституційних одиниць є те, що групи не завжди стабільні протягом часу, і їх нелегко ідентифікувати на практиці. Може бути важко отримати дані щодо груп, діяльність яких не щільно інтегрована. Багато груп є занадто великими та неоднорідними, щоб розглядати їх як окремі одиниці, а їх розмір і склад може змінюватися з плином часу в результаті злиття і поглинання.

Підприємства спеціального призначення

Підприємство спеціального призначення (SPE) або компанія спеціального призначення (SPV) — це, як правило, компанія з обмеженою відповідальністю або командитне товариство, створені для виконання вузької, специфічної або тимчасової мети, щоб ізолювати фінансовий ризик, спеціальне оподаткування або регуляторний ризик.

Не існує єдиного визначення SPE, але типовими є такі характеристики:

- a) Вони не мають найманих працівників і нефінансових активів;
- b) Їх фізична присутність обмежена «мідною табличкою на дверях», яка підтверджує їх місце реєстрації;
- c) Вони завжди пов'язані з іншою корпорацією, часто в якості дочірньої компанії;
- d) Вони розташовуються в іншому місці, ніж пов'язані з ними корпорації. За відсутності будь-якого фізичного підприємства їх місцезнаходження визначається відповідно до економічної території, за законами якої підприємство оформлене або зареєстроване;
- e) Вони управляються співробітниками іншої корпорації, яка може бути пов'язана з ними. SPE платить за надані їй послуги і, в свою чергу, стягує з материнської компанії або інших пов'язаних з нею корпорацій плату для покриття цих витрат. Це єдине виробництво, яким займається цільова компанія, хоча вона часто бере на себе зобов'язання від імені свого власника і, як правило, отримує доходи від інвестицій і прибуток від активів, якими володіє.

Чи має одиниця всі або не має жодної з цих характеристик, і чи підпадає вона під визначення SPE або інше подібне визначення, її потрібно розглядати так само, як і будь-яку іншу інституційну одиницю, включивши до сектору та галузі відповідно з її основною діяльністю, незважаючи на те, що SPE не має права діяти незалежно.

Отже, контрольовані фінансові установи, штучні дочірні підприємства та цільові одиниці органів державного управління, які не мають незалежності дій, включаються до сектору свого контролюючого органу. Винятком є випадок, коли вони не є резидентами і відображаються окремо від свого контролюючого органу. Але у випадку з урядом діяльність дочірніх підприємств повинна бути відображена в рахунках уряду.

Кептивні фінансові установи

Холдингова компанія, яка просто володіє активами дочірніх підприємств, є одним з прикладів кептивної фінансової установи (пункт 2.27 (2)). Інші одиниці, які також розглядаються як кептивні фінансові установи, є одиницями з характеристиками SPE, як описано вище, включаючи інвестиційні та пенсійні фонди та одиниці, що використовуються для збереження та регулювання добробуту окремих осіб або родин, утримання активів для сек'юритизації, випуску боргових цінних паперів від

імені споріднених компаній (такі компанії можна назвати інвестиційними каналами), сек'юритизації інвестиційних каналів та виконання інших фінансових функцій.

Ступінь незалежності від їх материнських компаній може бути продемонстрована шляхом здійснення предметного контролю їх активів і зобов'язань до ступені балансування ризиків і отримання вигод, пов'язаних з активами і зобов'язаннями. Такі одиниці класифікуються в секторі фінансових корпорацій.

Суб'єкт цього типу, який не може діяти незалежно від своєї материнської компанії і є просто пасивним власником активів і зобов'язань (іноді це називається перебуванням на автопілоті), не розглядається як окрема інституційна одиниця, якщо він не є резидентом іншої економіки, ніж його материнська компанія. Якщо він є резидентом тієї ж країни, то він розглядається як «штучне дочірнє підприємство», як описано нижче.

Штучні дочірні підприємства

Дочірнє підприємство, яке повністю належить материнській корпорації, може бути створене для надання послуг материнській корпорації або іншим корпораціям тієї ж групи для того, щоб уникнути сплати податків, звести до мінімуму зобов'язання у разі банкрутства або для забезпечення інших технічних переваг відповідно до податкового або корпоративного законодавства, що діють в тій чи іншій країні.

Загалом, такого роду суб'єкти не підпадають під визначення інституційної одиниці, тому що вони не мають можливості діяти незалежно від їх материнської корпорації і можуть бути обмежені в утримуванні або проведенні операції з активами на своїх рахунках. Їх рівень випуску і ціна, яку вони отримують за нього, визначається материнською компанією, яка (можливо, з іншими корпораціями тієї ж групи) є їх єдиним клієнтом. Таким чином, вони не розглядаються як окремі інституційні одиниці, а як невід'ємна частина материнської компанії, і їх рахунки об'єднуються з рахунками материнської компанії, окрім випадку, коли вони є резидентами іншої економіки.

Слід розрізняти штучні дочірні підприємства, описані вище, та одиниці, зайняті лише допоміжними видами діяльності. Допоміжні види діяльності обмежені за масштабом сервісними функціями, які тією чи іншою мірою необхідні всім підприємствам, такими як прибирання приміщень, розрахунок заробітної плати персоналу або надання інформаційно-технологічної інфраструктури для підприємства (див. розділ 1, пункт 1.13).

Одиниці спеціального призначення органів державного управління

Органи державного управління можуть також створювати цільові одиниці спеціального призначення з характеристиками і функціями, аналогічними до кептивних фінансових установ, та штучних дочірніх компаній. Такі одиниці не мають повноважень діяти незалежно і обмежені у виборі операцій, якими вони можуть займатися. Вони не несуть ризику і вигоди, пов'язані з активами і зобов'язаннями, які вони мають. Такі одиниці, якщо вони є резидентами, повинні розглядатися як невід'ємна частина центрального уряду, а не як окремі одиниці. Якщо вони є нерезидентами, то повинні розглядатися як окремі одиниці. Будь-які операції, що здійснюються ними за кордоном, повинні бути відображені у відповідних операціях з державними органами. Таким чином, щодо одиниці, яка запозичує за кордоном, надалі вважається, що вона надає кредит на таку ж суму центральному уряду, причому на тих же умовах, на яких отримала позику.

Таким чином, рахунки компаній спеціального призначення, які не мають права на незалежні дії, є спільними з материнською корпорацією, якщо вони не є резидентами іншої економіки. Існує один виняток з цього загального правила: якщо SPE-нерезидент створений урядом.

Приклад – Подальший практичний розгляд компаній спеціального призначення

Компанія спеціального призначення може перебувати у власності одного або декількох інших підприємств. Часто важливо, що SPE не належить суб'єкту, від імені якого вона створюється. Іноді цей суб'єкт називається спонсором. Наприклад, в контексті сек'юритизації кредитів, якщо компанія спеціального призначення перебувала у власності або під контролем банку, кредити якого потрібно забезпечити, SPE буде об'єднана з іншою частиною банківської групи для цілей нормативного регулювання, бухгалтерського обліку та процедури банкрутства, що може завадити самій сек'юритизації. Тому багато SPE створюються як ізольовані компанії з акціями, вкладеними у благодійний фонд, і з професійними директорами, наданими керуючою компанією, щоб забезпечити відсутність жодних юридичних зв'язків з суб'єктом, від імені якого цільова компанія створюється.

Є декілька причин для створення компаній спеціального призначення:

Сек'юритизація: SPE зазвичай використовуються для сек'юритизації кредитів (або іншої дебіторської заборгованості). Наприклад, банк може видати гарантії з іпотечним покриттям, коли платежі надходять з пулу кредитів. Однак, ці кредити мають бути юридично відокремлені від інших зобов'язань банку. Це робиться шляхом створення SPE і подальшої передачі

кредитів від банку до компанії спеціального призначення. У Європі ці сек'юритизації здійснюються корпораціями фінансування (FVC), як визначено в пункті 2.60с, і якщо вони відповідають вимогам до незалежної інституційної одиниці, то класифікуються в секторі S.125.

Поділ ризиків: Корпорації можуть використовувати SPE, щоб легально відділити проекти/активи з високим ризиком від материнської компанії і дозволити іншим інвесторам взяти на себе частку ризику.

З причин конкуренції: може бути створена компанія спеціального призначення, якій належить інтелектуальна технологія на основі нового запатентованого процесу. Це робиться для того, щоб запобігти доступу конкурентів до технології через вже існуючі ліцензійні угоди.

Фінансовий інжиніринг: SPE часто використовуються в складних схемах фінансового конструювання, головна мета яких уникнути податку чи маніпуляції з фінансовою звітністю.

Регуляторні причини: компанія спеціального призначення може бути створена в рамках ізольованої структури, щоб обійти нормативні обмеження, такі як правила, що стосуються громадянства власників певних активів.

Інвестування в нерухомість: Деякі країни мають різні ставки податку на доходи від капіталу, а також доходи від продажу майна. З податкових причин перебування майна у власності окремої компанії може бути вигідним. Ці компанії можуть продаватися і купуватися замість фактичної власності, ефективно перетворюючи доходи від продажу майна на доходи від капіталу для цілей оподаткування.

2.15 Умовні одиниці-резиденти визначаються як:

- a) Ті частини одиниць-нерезидентів, які мають центр переважного економічного інтересу (тобто в більшості випадків ті, які займаються економічним виробництвом протягом року або більше) на економічній території країни;
- b) Одиниці-нерезиденти зі статусом власників землі або споруд на економічній території країни, але тільки щодо операцій, що стосуються цієї землі або споруд.

Умовні одиниці-резиденти, незалежно від ведення лише часткового бухгалтерського обліку і від користування правом на незалежне прийняття рішень, повинні розглядатися як інституційні одиниці.

2.16 Інституційними одиницями повинні вважатися такі:

(а) Одиниці, які користування правом на незалежне прийняття рішень і маю повний комплект рахунків:

1. Приватні та державні корпорації;
2. Кооперативи або товариства, визнані самостійними юридичними особами;
3. Державні виробники, які в силу спеціального законодавства визнані самостійними юридичними особами;
4. Некомерційні установи, визнані самостійними юридичними особами, а також
5. Органи державного управління.

(б) Одиниці, які мають повний комплект рахунків і вважаються незалежними в плані прийняття рішень, незважаючи на відсутність окремої реєстрації від своєї материнської компанії: квазі-корпорації;

(с) Одиниці, які не обов'язково ведуть повний комплект рахунків, але вважаються незалежними в плані прийняття рішень

1. Домашні господарства;
2. Умовні одиниці-резиденти.

ІНСТИТУЦІЙНІ СЕКТОРИ

2.17 Макроекономічний аналіз не розглядає дії кожної інституційної одиниці окремо – розглядається сукупна діяльність подібних установ. Отже одиниці об'єднуються в групи, так звані інституційні сектори, деякі з яких діляться на підсектори.

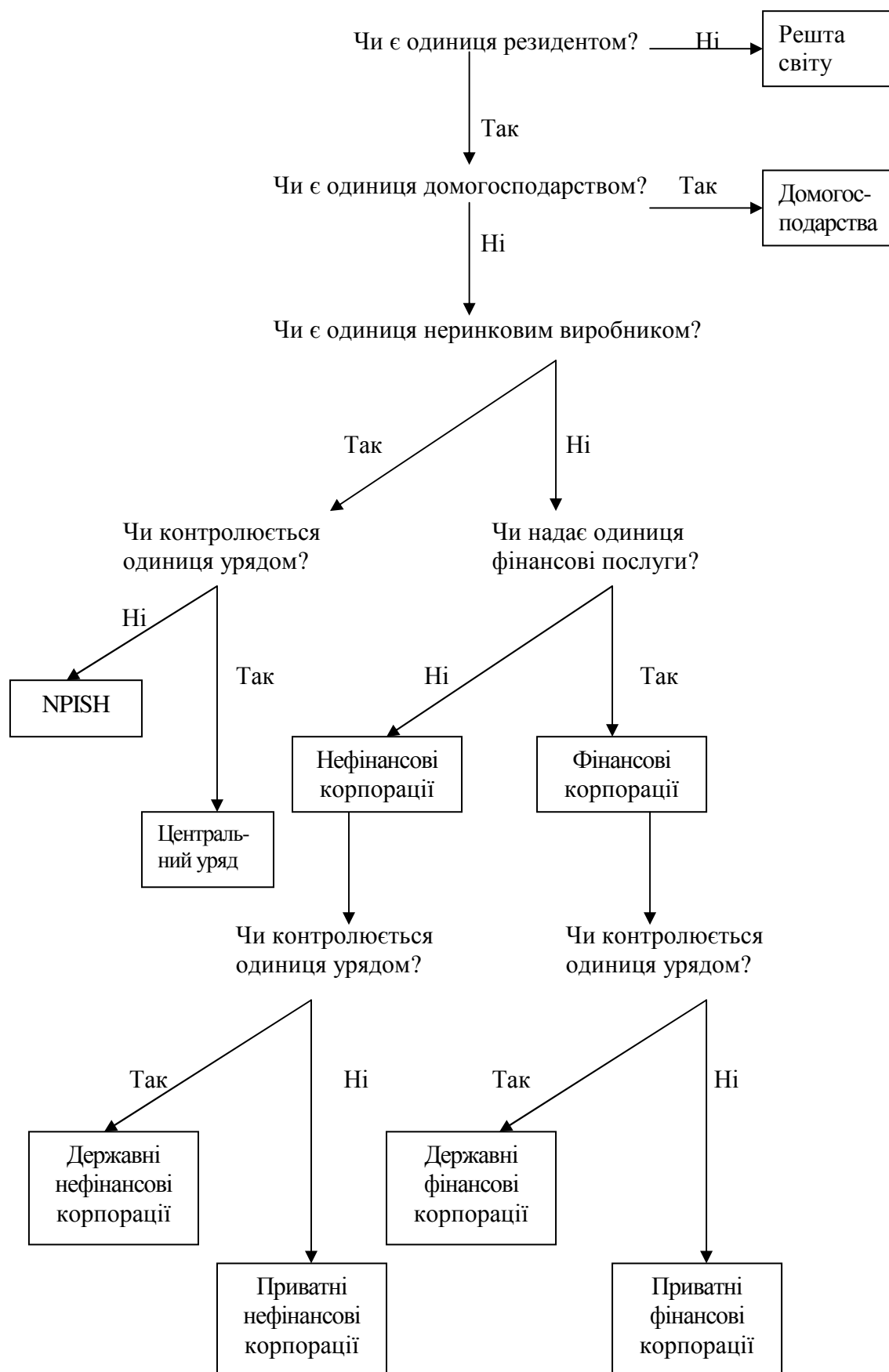
Таблиця 2.1 — Сектори та підсектори

Сектори та підсектори				Державні	Приватні національні	Під іноземним контролем
Нефінансові корпорації			S.11	S.11001	S.11002	S.11003
Фінансові корпорації			S.12			
Валютно-фінансові установи (МФУ)	Центральний банк		S.121			
	Інші валютно-фінансові установи (ВФУ)	Депозитні корпорації крім центрального банку	S.122	S.12201	S.12202	S.12203
		Грошові ринкові фонди	S.123	S.12301	S.12302	S.12303

	(ГРФ)				
Фінансові корпорації крім МФУ та СКПФ	Інвестиційні фонди (не ММФ)	S.124	S.12401	S.12402	S.12403
	Інші фінансові посередники, за винятком страхових корпорацій та пенсійних фондів	S.125	S.12501	S.12502	S.12503
	Допоміжні фінансові установи	S.126	S.12601	S.12602	S.12603
	Контрольовані фінансові установи та кредитори	S.127	S.12701	S.12702	S.12703
Страхові корпорації та пенсійні фонди (СКПФ)	Страхові корпорації (СК)	S.128	S.12801	S.12802	S.12803
	Пенсійні фонди (ПФ)	S.129	S.12901	S.12902	S.12903
Державне управління		S.13			
Центральний уряд		S.1311			
Регіональні органи влади		S.1312			
Місцеві органи влади		S.1313			
Фонди соціального забезпечення		S.1314			
Домашні господарства		S.14			
Роботодавці та самозайняті працівники		S.141 + S.142			
Наймані працівники		S.143			
Одержувачі доходів від власності та соціальних виплат		S.144			
Одержувачі доходів від власності		S.1441			
Одержувачі пенсій		S.1442			
Одержувачі інших соціальних виплат		S.1443			
Некомерційні установи, що обслуговують домашні господарства		S.15			
Решта країн світу		S.2			
Країни-члени та установи і органи ЄС		S.21			
Країни-члени ЄС		S.211			
Установи і органи ЄС		S.212			
Країни за межами ЄС і міжнародні організації-нерезиденти ЄС		S.22			

2.18 Кожен із секторів і підсекторів об'єднує інституційні одиниці зі схожим типом економічної поведінки.

Діаграма 2.1 — Розміщення одиниць за секторами

Інституційні одиниці згруповані за секторами на основі того, якого типу виробником вони є, і залежно від їх основного виду діяльності та функцій, що вважається показником їх економічної поведінки.

Діаграма 2.1 показує, як одиниці розподіляються за основними секторами. Для того, щоб визначити сектор одиниці, яка є резидентом, а не домашнім господарством, у відповідності з цією діаграмою необхідно визначити, чи знаходиться вона під контролем центрального уряду і чи є вона ринковим або неринковим виробником.

Контроль над фінансовою або нефінансовою корпорацією слід розуміти як можливість визначати загальну політику корпорації. Наприклад, якщо корпорація володіє більше ніж половиною капіталу дочірньої компанії, то це є достатньою умовою для того, щоб материнська компанія контролювала дочірню.

Єдина інституційна одиниця (інша корпорація, домашнє господарство, некомерційна організація або державна одиниця) забезпечує контроль над корпорацією або квазі-корпорацією, володіючи більш ніж половиною голосуючих акцій або контролюючи іншим способом більше половини голосів акціонерів.

Для того, щоб контролювати більше половини голосів акціонерів, інституційна одиниця не повинна сама володіти голосуючими акціями. Корпорація С може бути дочірньою компанією іншої корпорації В, в якій третій корпорації А належить більшість голосуючих акцій. Корпорація С називається дочірньою компанією корпорації В, коли: або корпорація В контролює більше половини голосів акціонерів в корпорації С, або корпорація В є акціонером С з правом призначати або звільняти більшість членів Ради Директорів корпорації С.

Центральний уряд забезпечує контроль над корпорацією в результаті спеціального законодавства, указу або постанови, що наділяють уряд правом визначення політики корпорації. Вісім показників, наведені нижче, є основними чинниками, які необхідно враховувати при визначенні, чи контролюється корпорація урядом:

- a) Володіння урядом контрольним пакетом голосуючих акцій;
- b) Контроль уряду над Радою директорів або керівним органом;
- c) Контроль урядом призначення та звільнення з ключових співробітників;
- d) Контроль урядом ключових комітетів корпорації;
- e) Володіння урядом золотою акцією;

- f) Спеціальні нормативні акти;
- g) Уряд в якості головного замовника;
- h) Запозичення від уряду.

Єдиний показник може бути достатнім для встановлення контролю, але в інших випадках декілька окремих показників можуть разом вказувати на наявність контролю.

Для некомерційних організацій, визнаних як самостійні юридичні особи, беруться до уваги п'ять показників контролю:

- a) Призначення членів правління;
- b) Забезпечення сприятливих умов;
- c) Контрактні угоди;
- d) Рівень фінансування;
- e) Ступінь державного ризику.

Як і для корпорацій, одного показника може бути достатньо для встановлення контролю в деяких випадках, але в інших випадках декілька окремих показників можуть разом вказувати на наявність контролю.

Диференціація на ринкових та неринкових виробників, а також для організацій державного сектору, класифікація їх між сектором уряду і сектором корпорацій залежить від критеріїв, викладених у пункті 1.15.

Сектор потрібно розділити на підсектори відповідно до критеріїв, що стосуються цього сектору, наприклад уряд можна розділити на центральний, регіональний та місцевий уряди та фонди соціального страхування; це дозволяє більш точно описати економічну поведінку одиниць.

Рахунки секторів і підсекторів відображають всі види діяльності, будь-то основні чи другорядні, інституційних одиниць, що входять до відповідного сектору.

Кожна інституційна одиниця належить тільки одному сектору чи підсектору.

- 2.19 Коли основною функцією інституційної одиниці є виробництво товарів і послуг, насамперед треба встановити тип виробника, щоб розподілити його до сектору.

- 2.20 Таблиця 2.2 показує тип виробника, основні види діяльності та функції, характерні для кожного сектору:

Таблиця 2.2 — Тип виробника, основні види діяльності та функції, класифіковані за секторами

Тип виробника	Основна діяльність і функція	Сектор
Ринковий виробник	Виробництво ринкових товарів і нефінансових послуг	Нефінансові корпорації (S.11)
Ринковий виробник	Фінансове посередництво включаючи страхування Допоміжна фінансова діяльність	Фінансові корпорації (S.12)
Державний неринковий виробник	Виробництво і постачання неринкового випуску для колективного та індивідуального споживання, а також проведення операцій, спрямованих на перерозподіл національного доходу і багатства	Центральний уряд (S.13)
Ринковий виробник або приватний виробник для власного кінцевого споживання	Споживання Виробництво ринкового випуску та випуску для власного кінцевого споживання	Домашні господарства (S.14) Як споживачі Як підприємці
Приватний неринковий виробник	Виробництво і постачання неринкового випуску для індивідуального споживання	Неприбуткові установи, що обслуговують домашні господарства (S.15)

Сектор решти країн світу (S.2) стосується потоків і позицій між одиницями-резидентами і нерезидентами – одиниці-нерезиденти не характеризуються схожими цілями і типами поведінки, а оцінюються тільки через їх потоки і позиції з одиницями-резидентами.

НЕФІНАНСОВІ КОРПОРАЦІЇ (S.11)

- 2.21 Визначення: Сектор нефінансових корпорацій (S.11) складається з інституційних одиниць, які є незалежними юридичними особами, ринковими виробниками, і основною діяльністю яких є виробництво товарів і нефінансових послуг.
- 2.22 Сектор нефінансових корпорацій також включає нефінансові квазі-корпорації. (Див. пункт 2.13f).
- 2.23 Інституційні одиниці включають:
- Приватні та державні корпорації, які є ринковими виробниками,

які здебільшого займаються виробництвом товарів і нефінансових послуг;

- b) Кооперативи та товариства, визнані як незалежні юридичні особи, які є ринковими виробниками і здебільшого займаються виробництвом товарів і нефінансових послуг;
- c) Державні виробники, які визнані як незалежні юридичні особи і є ринковими виробниками, які здебільшого займаються виробництвом товарів і нефінансових послуг;
- d) Некомерційні установи або асоціації, які обслуговують нефінансові корпорації, які визнані як незалежні юридичні особи і є ринковими виробниками, які здебільшого займаються виробництвом товарів і нефінансових послуг;
- e) Головні офіси, що контролюють групу корпорацій, які є ринковими виробниками, де переважаючим видом діяльності групи корпорацій в цілому, оціненим на основі доданої вартості, є виробництво товарів і нефінансових послуг;
- f) Приватні та державні квазі-корпорації, які є ринковими виробниками і здебільшого займаються виробництвом товарів і нефінансових послуг.

2.24 «Нефінансові квазі-корпорації» – це всі органи без юридичного статусу, які є ринковими виробниками і здебільшого займаються виробництвом товарів і нефінансових послуг, і які відповідають умовам кваліфікації їх як квазі-корпорацій (див. пункт 2.13.f).

Квазі-корпорації повинні мати достатньо інформації, щоб забезпечити ведення повного бухгалтерського обліку, і опрацьовуються так само, як корпорації. Де-факто відношення до їх власника таке ж, як у корпорації до своїх акціонерів.

Нефінансові квазі-корпорації, що належать домашнім господарствам, державним одиницям або некомерційним організаціям, групуються з нефінансовим корпораціями в секторі нефінансових корпорацій, а не в секторі їх власника.

Наявність повного комплексу рахунків, включаючи балансові звіти, не є достатньою умовою для того, щоб вважати ринкових виробників інституційними одиницями, такими як квазі-корпорації. Товариства та державні виробники, крім тих, що включені до пунктів 2.23.a, b, c і d, та індивідуальні підприємці – навіть якщо вони ведуть повний бухгалтерський облік – у загальному випадку не є окремими інституційними одиницями, тому що вони не мають права на незалежне прийняття рішень, їх керівництво знаходиться під контролем домашніх господарств, некомерційних установ або державних органів, які володіють ними.

- 2.25 До нефінансових корпорацій належать умовні одиниці-резиденти, які розглядаються як квазі-корпорації.
- 2.26 Сектор нефінансових корпорацій ділиться на три підсектори:
- a) Приватні нефінансові корпорації (S.11001);
 - b) Національні приватні нефінансові корпорації (S.11002);
 - c) Нефінансові корпорації під іноземним контролем (S.11003)

Підсектор: Державні нефінансові корпорації (S.11001)

- 2.27 Визначення: підсектор державних нефінансових корпорацій складається з усіх нефінансових корпорацій, квазі-корпорацій та некомерційних організацій, які визнані незалежними юридичними особами і є ринковими виробниками, що підлягають контролю з боку державних одиниць.
- 2.28 Державні квазі-корпорації – це квазі-корпорації, що належать безпосередньо державним одиницям.

Підсектор: Національні приватні нефінансові корпорації (S.11002)

- 2.29 Визначення: підсектор національних приватних нефінансових корпорацій складається з усіх нефінансових корпорацій, квазі-корпорацій та некомерційних організацій, які визнані незалежними юридичними особами і є ринковими виробниками, що не контролюються урядовими або інституційними одиницями-нерезидентами.

Цей підсектор включає в себе корпоративні та квазі-корпоративні одиниці з прямими іноземними інвестиціями, не класифіковані в підсекторі нефінансових корпорацій під іноземним контролем (S.11003).

Підсектор нефінансових корпорацій під іноземним контролем (S.11003).

- 2.30 Підсектор нефінансових корпорацій під іноземним контролем складається з усіх нефінансових корпорацій, квазі-корпорацій, які контролюються інституційними одиницями-нерезидентами.

Цей підсектор включає:

- a) Усі дочірні компанії корпорацій-нерезидентів;
- b) Всі корпорації, контрольовані інституційною одиницею-нерезидентом, яка сама не є корпорацією: наприклад, корпорація, яка контролюється іноземним урядом, в тому числі корпорації, контрольовані групою одиниць-нерезидентів, що діють спільно;

- с) Усі філії або інші некорпоративні агенції корпорацій-нерезидентів або некорпоративних виробників, які є умовними одиницями-резидентами.

ФІНАНСОВІ КОРПОРАЦІЇ (S.12)

2.31 Визначення: Сектор фінансових корпорацій (S.12) складається з інституційних одиниць, які є незалежними юридичними особами, ринковими виробниками і, основною діяльністю яких є виробництво фінансових послуг. Ці інституційні одиниці складаються з усіх корпорацій і квазі-корпорацій, які здебільшого займаються

- Фінансовим посередництвом (фінансові посередники); та/або
- Допоміжною фінансовою діяльністю (допоміжні фінансові установи).

Крім того, сюди належать інституційні одиниці, що надають фінансові послуги, де більшість їх активів або зобов'язань не проводяться в операціях на відкритих ринках.

Фінансове посередництво є видом діяльності, в якій інституційна одиниця купує фінансові активи і приймає зобов'язання на власний рахунок шляхом участі у фінансових операціях на ринку. Активи і зобов'язання фінансових посередників трансформуються або перекомпоновуються щодо термінів погашення кредитів, розмірів, ризиків тощо в процесі фінансового посередництва.

Допоміжною фінансовою діяльністю є діяльність, пов'язана з фінансовим посередництвом, але сама по собі не є фінансовим посередництвом.

Фінансові посередники

2.32 Процес фінансового посередництва спрямовує кошти між третіми сторонами з надлишком коштів в одній з них і нестачею в іншій. Фінансовий посередник не тільки діє в якості агента цих інших інституційних одиниць, але наражається на ризик через придбання фінансових активів і прийняття зобов'язань на власний рахунок.

2.33 У процес фінансового посередництва можуть бути залучені всі категорії зобов'язань за винятком категорії іншої кредиторської заборгованості (AF.8). Фінансові активи, що беруть участь в процесі фінансового посередництва, можуть бути класифіковані в будь-яку категорію, за винятком категорії страхові, пенсійні та стандартизовані системи гарантій (AF.6), але включаючи категорію іншої дебіторської заборгованості. Фінансові посередники можуть вкладати свої кошти в нефінансові активи, в тому числі нерухомість. Для того, щоб вважатися фінансовим посередником, корпорація повинна перебрати на себе зобов'язання на ринку і трансформувати кошти. Корпорації, що працюють в сфері нерухомості не є

фінансовими посередниками.

- 2.34 Функція страхових корпорацій і пенсійних фондів полягає в об'єднанні ризиків. Зобов'язаннями цих установ є страхові, пенсійні та стандартизовані системи гарантій (AF.6). Їх зворотною стороною є інвестиції з боку страхових компаній і пенсійних фондів, що діють в якості фінансових посередників.
- 2.35 Інвестиційні фонди, які надалі будемо називати грошовими ринковими фондами (ГРФ), і негрошові ринкові фонди (не ГРФ), в основному приймають на себе зобов'язання шляхом випуску акцій або паїв інвестиційних фондів (AF.52). Вони трансформують ці кошти шляхом придбання фінансових активів і/або нерухомості. Інвестиційні фонди класифікуються як фінансові посередники. Будь-які зміни вартості їх активів і зобов'язань, крім своїх власних акцій, відображаються на їх власних коштах (див. пункт 7.05). Оскільки сума власних коштів дорівнює вартості акцій або паїв інвестиційного фонду, будь-яка зміна вартості активів і зобов'язань фонду відобразиться на ринковій вартості цих акцій або паїв. Інвестиційні фонди, як інвестують в нерухомість, є фінансовими посередниками
- 2.36 Фінансове посередництво обмежується придбанням активів та прийняттям зобов'язань перед широкою громадськістю або певними і відносно великими її підгрупами. Якщо діяльність обмежується невеликими групами осіб або сімей, фінансового посередництва не відбувається.

Можуть існувати винятки із загального обмеження фінансового посередництва до фінансових операцій на ринку. Прикладами є муніципальні кредити і ощадні банки, які покладаються на залучений муніципалітет або корпорації фінансового лізингу, залежні від материнської групи компаній при придбанні інвестуванні коштів. Їх кредити або прийняття ними заощаджень мають бути незалежними від задіяних муніципалітету або материнської групи, відповідно, для класифікації їх в якості фінансових посередників.

Допоміжні фінансові установи

- 2.37 Допоміжні види фінансової діяльності включає допоміжну діяльність при здійсненні операцій з фінансовими активами та зобов'язаннями або трансформації чи перекомпонуванні коштів. Допоміжні фінансові установи не наражаються на ризик через придбання фінансових активів або прийняття на себе зобов'язань. Вони полегшують фінансове посередництво. Ті, в яких центральні офіси усіх або більшості дочірніх компаній є фінансовими корпораціями, належать до допоміжних фінансових установ.

Інші фінансові корпорації крім фінансових посередників і допоміжних фінансових установ

- 2.38 Інші фінансові корпорації, крім фінансових посередників та допоміжних фінансових установ, є інституційними одиницями, що

надають фінансові послуги, де більшість їх активів або їх зобов'язань не проводяться в операціях на відкритих ринках.

Інституційні одиниці сектору фінансових корпорацій

- 2.39 До сектору фінансових корпорацій (S.12) належать такі інституційні одиниці:
- a) Приватні або державні корпорації, які в основному займаються фінансовим посередництвом і/або допоміжною фінансовою діяльністю;
 - b) Кооперативи та товариства, визнані незалежними юридичними особами, які в основному займаються фінансовим посередництвом і/або допоміжною фінансовою діяльністю;
 - c) Державні виробники, визнані незалежними юридичними особами, які в основному займаються фінансовим посередництвом і/або допоміжною фінансовою діяльністю;
 - d) Некомерційні організації, визнані незалежними юридичними особами, які в основному займаються фінансовим посередництвом і/або допоміжною фінансовою діяльністю або обслуговують фінансові корпорації;
 - e) Головні офіси, коли всі або більшість їх дочірніх компаній, в якості фінансових корпорацій, займаються в основному фінансовим посередництвом і/або допоміжною фінансовою діяльністю. Ці головні офіси класифікуються як допоміжні фінансові установи (S.126);
 - f) Холдингові компанії, чия головна роль полягає в утриманні активів групи дочірніх корпорацій. Характер групи може бути фінансовим або нефінансовим – це не впливає на класифікацію холдингових компаній як кептивних фінансових установ (S.127);
 - g) Некорпоративні інвестиційні фонди, які складають інвестиційні портфелі, що належать групі учасників, і керівництво якими здійснюється, як правило, іншими фінансовими корпораціями. Ці фонди є інституційними одиницями, відокремленими від керуючої фінансової корпорації;
 - h) Некорпоративні одиниці, які займаються в основному фінансовим посередництвом і підлягають регулюванню і нагляду (у більшості випадків класифікуються як депозитні корпорації за винятком центрального банку, страхових компаній або пенсійних фондів), як вважається, користується правом на незалежне прийняття рішень і мають автономне управління, незалежне від їх власників; їх економічна і фінансова поведінка схожа на поведінку фінансових корпорацій. У цьому випадку вони розглядаються як окремі інституційні одиниці. Прикладами є відділення фінансових корпорацій-нерезидентів.

Дев'ять підсекторів фінансових корпорацій

- 2.40 Сектор фінансових корпорацій поділяється на такі підсектори:
- a) Центральний банк (S.121);
 - b) Депозитні корпорації за винятком центрального банку (S.122);
 - c) Грошові ринкові фонди (ГРФ) (S.123);
 - d) Інвестиційні фонди не ГРФ (S.124);
 - e) Інші фінансові посередники за винятком страхових корпорацій та пенсійних фондів (S.125);
 - f) Допоміжні фінансові установи (S.126);
 - g) Контрольовані фінансові установи і кредитори (S.127);
 - h) Страхові корпорації (S.128); і
 - i) Пенсійні фонди (S.129).

Складання під секторів фінансових корпорацій

- 2.41 Валютно-фінансові установи (ВФУ), як визначено Європейським Центральним Банком (ЄЦБ), поєднують підсектори *центрального банку* (S.121), *депозитних корпорацій за винятком центрального банку* (S.122) і *ГРФ* (S.123).
- 2.42 ***Інші валютно-фінансові установи*** складаються з тих фінансових посередників, через яких впливи монетарної політики центрального банку (S.121) передаються до інших суб'єктів економіки. Це є *депозитні корпорації за винятком центрального банку* (S.122) та *ГРФ* (S.123).
- 2.43 Фінансовими посередниками, які мають справу з об'єднанням ризиків, є ***страхові корпорації та пенсійні фонди (СКПФ)***. Вони складаються з під секторів *страхових корпорацій* (S.128) і *пенсійних фондів* (S.129).
- 2.44 ***Фінансові корпорації за винятком ГРФ та СКПФ*** складаються з під секторів *не ГРФ інвестиційних фондів* (S.124), *інших фінансових посередників за винятком страхових компаній і пенсійних фондів* (S.125), *допоміжних фінансових установ* (S.126) і *кептивних фінансових установ та кредиторів* (S.127).

Розділення підсекторів фінансових корпорацій на державні, приватні та фінансові корпорації під іноземним контролем

2.45 Кожний з підсекторів за винятком S.121 далі підрозділяється на:

- a) Державні фінансові корпорації;
- b) Національні приватні фінансові корпорації; і
- c) Фінансові корпорації під іноземним контролем;

Критерії цього розділення такі самі як для нефінансових корпорацій (див. пункти від 2.26 до 2.31).

Таблиця 2.3 — Сектор фінансових корпорацій та його підсектори

Сектори та підсектори				Державні	Приватні національні	Під іноземним контролем
Фінансові корпорації				S.12		
Валютно-фінансові установи (ВФУ)	Центральний банк		S.121			
	Інші валютно-фінансові установи (іВФУ)	Депозитні корпорації крім центрального банку	S.122	S.12201	S.12202	S.12203
		Грошові ринкові фонди (ГРФ)	S.123	S.12301	S.12302	S.12303
Фінансові корпорації крім МФУ та СКПФ	Інвестиційні фонди (не ГРФ)		S.124	S.12401	S.12402	S.12403
	Інші фінансові посередники, за винятком страхових корпорацій та пенсійних фондів		S.125	S.12501	S.12502	S.12503
	Допоміжні фінансові установи		S.126	S.12601	S.12602	S.12603
	Контрольовані фінансові установи та кредитори		S.127	S.12701	S.12702	S.12703
Страхові корпорації та пенсійні фонди (СКПФ)	Страхові корпорації (СК)		S.128	S.12801	S.12802	S.12803
	Пенсійні фонди (ПФ)		S.129	S.12901	S.12902	S.12903

Центральний банк S.121

2.46 Визначення: Підсектор центрального банку (S.121) складається з усіх фінансових корпорацій і квазі-корпорацій, основною функцією яких є випуск валюти, підтримання внутрішньої і зовнішньої вартості валюти і збереження усіх або частини міжнародних резервів країни.

2.47 У підсекторі S.121 класифікуються такі фінансові посередники:

- a) Національний центральний банк, в тому числі коли він є частиною Європейської системи центральних банків;
- b) Центральні валютні агенції, по суті, державного походження (наприклад, агенції, які управляють обміном іноземної валюти або випуском валюти), що ведуть повний бухгалтерський облік і користуються правом незалежного прийняття рішень щодо центрального уряду. Коли ця діяльність виконується або в рамках центрального уряду, або в центральному банку, не існує ніяких окремих інституційних одиниць.

2.48 Підсектор S.121 не включає установ та органів, крім центрального банку, який регулює або наглядає за фінансовими корпораціями або фінансовими ринками. Вони класифікуються в підсекторі S.126.

Депозитні корпорації за винятком центрального банку S.122

2.49 Визначення: Підсектор депозитних корпорацій за винятком центрального банку (S.122) включає в себе всі фінансові корпорації та квазі-корпорації, крім класифікованих у підсекторі центрального банку і ГРФ, які займаються в основному фінансовим посередництвом і чий діяльність полягає в отриманні депозитів від інституційних одиниць і надання за свій власний рахунок кредитів та/або інвестування в цінні папери.

2.50 Депозитні корпорації за винятком центрального банку не можна описати просто як «банки», тому що вони можуть включати деякі фінансові корпорації, які можуть не називати себе банками, і деякі, кому може бути заборонено робити це в деяких країнах, і на той же час деякі інші фінансові корпорації, які називають себе банками, можуть насправді не бути кредитними організаціями. Нижченаведені фінансові посередники класифікуються в підсекторі S.122:

- a) Комерційні банки, «універсальні» банки, «багатоцільові» банки;
- b) Ощадні банки (у тому числі довірчо-ощадні банки і асоціації ощадних та кредитних банків);
- c) Поштові установи жиророзрахунків, поштові банки, жиробанки;
- d) Сільські кредитні банки, сільськогосподарські кредитні банки;
- e) Кооперативні кредитні банки, кредитні спілки;
- f) Спеціалізовані банки (наприклад, торгові банки, емісійні банки, приватні банки).

Нижченаведені фінансові посередники класифікуються в підсекторі S.122, де їх діяльністю є отримання поворотних коштів від

населення, або у формі депозитів або в інших формах, таких як неперервна емісія довгострокових боргових цінних паперів. В іншому випадку вони класифікуються в підсекторі S.124:

- a) Корпорації, що займаються наданням іпотечних кредитів (у тому числі будівельні товариства, іпотечні банки та установи іпотечного кредитування);
- b) Муніципальні кредитні установи.

2.51 До підсектору S.122 не включаються:

- a) Головні офіси, які контролюють і керують іншими одиницями групи, що складається переважно з депозитних корпорацій за винятком центрального банку, але при цьому не є депозитними корпораціями. Ці головні офіси класифікуються в підсекторі S.126;
- b) Некомерційні організації, визнані незалежними юридичними особами, які обслуговують депозитні корпорації, але не займаються фінансовим посередництвом. Вони класифікуються в підсекторі S.126.

ГРФ (S.123)

2.52 Визначення: Підсектор ГРФ (S.123), як колективні інвестиційні схеми, складається з усіх фінансових корпорацій і квазі-корпорацій, крім класифікованих у підсекторах центрального банку і кредитних установ, які займаються в основному фінансовим посередництвом. Їхня діяльність полягає в отриманні акцій або паїв інвестиційного фонду як близьких замінників депозитів інституційних одиниць та інвестування, за свій власний рахунок, в основному в фондові акції/паї грошового ринку, короткострокові боргові цінні папери і/або депозити.

2.53 У підсекторі S.123 класифікуються такі фінансові посередники:

- a) Інвестиційні фонди у тому числі довірчі інвестиційні фонди, пайові інвестиційні фонди та інші колективні інвестиційні схеми, акції або паї яких є близькими замінниками депозитів.

2.54 Підсектор S.123 не включає:

- a) Головні офіси, які контролюють і керують іншими одиницями групи, що складається переважно з ГРФ, але при цьому не є ГРФ. Вони класифікуються в підсекторі S.126;
- b) Некомерційні організації, визнані незалежними юридичними особами, які обслуговують ГРФ, але не займаються фінансовим посередництвом. Вони класифікуються в підсекторі S.126.

Інвестиційні фонди не ГРФ (S.124)

- 2.55 Визначення: Підсектор інвестиційних фондів- не ГРФ (S.124) складається з усіх колективних інвестиційних схем, крім класифікованих у підсекторі ГРФ, які займаються в основному фінансовим посередництвом. Їхня діяльність полягає в отриманні від інституційних одиниць акцій або паїв інвестиційного фонду, які не є близькими заміниками депозитів, та інвестування, за свій власний рахунок, в основному у фінансові активи, крім короткострокових активів, та нефінансові активи (як правило, нерухомість).
- 2.56 Інвестиційні фонди-не ГРФ включають довірчі інвестиційні фонди, пайові інвестиційні фонди та інші колективні інвестиційні схеми, акцій або паїв інвестиційних фондів яких не розглядаються як близькі заміники депозитів.
- 2.57 У підсекторі S.124 класифікуються такі фінансові посередники:
- a) Інвестиційні фонди відкритого типу, акції або паї інвестиційного фонду яких, на вимогу їх власників, викупаються або відшкодовуються прямо або побічно з активів даного підприємства;
 - b) Інвестиційні фонди закритого типу з фіксованим акціонерним капіталом, де інвестори, які вступають або виходять з фонду, повинні купувати або продавати існуючі акції;
 - c) Інвестиційні фонди нерухомості;
 - d) Інвестиційні фонди, які інвестують в інші фонди («фонди фондів»);
 - e) Хедж-фонди, що охоплюють колективні інвестиційні схеми із залученням високих мінімальних інвестицій, простих механізмів управління, а також різних інвестиційних стратегій.
- 2.58 Підсектор S.124 не включає:
- a) Пенсійні фонди, які є частиною підсектору пенсійних фондів;
 - b) Цільові державні фонди, так звані суверенні фонди, які класифікуються як кептивні фінансові установи, якщо є фінансовими корпораціями; Класифікація «цільовий державний інвестиційний фонд» – як частина центрального уряду або сектора фінансових корпорацій – визначається згідно з критеріями, викладеними в пунктах 2.26;
 - c) Головні офіси, які контролюють і керують групою, що складається переважно з інвестиційних фондів-не ГРФ, але при цьому не є інвестиційними фондами. Вони класифікуються в підсекторі S.126;

d) Некомерційні організації, визнані незалежними юридичними особами, які обслуговують інвестиційні фонди-не ГРФ, але не займаються фінансовим посередництвом. Вони класифікуються в підсекторі S.126;

Інші фінансові посередники за винятком страхових корпорацій та пенсійних фондів (S.125)

- 2.59 Визначення: Підсектор інших фінансових посередників за винятком страхових корпорацій та пенсійних фондів (S.125) складається з усіх фінансових корпорацій і квазі-корпорацій, які в основному займаються фінансовим посередництвом шляхом прийняття зобов'язань у формах, відмінних від валюти, депозитів, акцій інвестиційних фондів або страхових технічних резервів від інституційних одиниць.
- 2.60 Підсектор S.125 включає фінансових посередників, які переважно займаються довгостроковим фінансуванням. У більшості випадків ця важлива риса вирізняє цей сектор серед інших валютно-фінансових установ підсектору (S.122/S.123). На основі відсутності зобов'язань у вигляді акцій інвестиційного фонду, які не розглядаються як близькі замітники депозитів або страхових, пенсійних та стандартизованих систем гарантій, може бути визначена межа між під секторами інвестиційних фондів-не ГРФ (S.124), страхових корпорацій (S.128) та пенсійних фондів (S.129).
- 2.61 Підсектор *фінансових посередників за винятком страхових корпорацій і пенсійних фондів* (S.125) далі підрозділяється на підсектори, що складаються з корпорацій фінансування, які займаються сек'юритизацією операцій (FVC), дилерів цінних паперів та похідних фінансових інструментів, фінансових корпорацій, що займаються кредитуванням, а також спеціалізованих фінансових корпорацій. Це відображено в таблиці 2.4.

Таблиця 2.4 – Підсектор інших фінансових посередників за винятком страхових корпорацій і пенсійних фондів (S.125) і його підрозділи

Інші фінансові посередники за винятком страхових корпорацій і пенсійних фондів
Корпорацій фінансування, які займаються сек'юритизацією операцій (FVC)
Дилери цінних паперів та похідних фінансових інструментів
Фінансові корпорації, що займаються кредитуванням
Спеціалізовані фінансові корпорації

- 2.62 Підсектор S.125 не включає в себе некомерційні організації, визнані незалежними юридичними особами, які обслуговують інших фінансових посередників, але не займаються фінансовим посередництвом. Вони класифікуються в підсекторі S.126.

Корпорації фінансування, які займаються сек'юритизацією операцій (FVC)

- 2.63 Визначення: Корпорації фінансування, які займаються сек'юритизацією операцій (FVC), є підприємствами, які проводять операції сек'юритизації. Вони приймають цінні папери, кредитний ризик яких переноситься на інвесторів у ці цінні папери, а також купують активи, що лежать в основі випуску цінних паперів.

Дилери цінних паперів та похідних фінансових інструментів, фінансові корпорації, що займаються кредитуванням, і спеціалізовані фінансові корпорації

- 2.64 Дилери цінних паперів та похідних фінансових інструментів є фінансовими посередниками за власний рахунок.
- 2.65 Фінансові корпорації, які займаються кредитуванням, включають, наприклад, фінансових посередників, що займаються:
- a) Фінансовим лізингом;
 - b) Розстроченням та наданням особистого або комерційного фінансування; або
 - c) Факторингом.
- 2.66 Спеціалізовані фінансові корпорації є фінансовими посередниками, наприклад:
- a) Компанії венчурного капіталу та капіталу для розвитку;
 - b) Експортно-імпортні фінансові компанії; або
 - c) Фінансові посередники, які купують депозити і/або близькі замінники депозитів або приймають на себе зобов'язання по кредитам у відношенні тільки валютно-фінансових установ, ці фінансові посередники охоплюють також клірингові палати з участю центрального контрагента (ССР), які проводять операції між МФУ за угодами зі зворотним викупом.
- 2.67 Головні офіси, які контролюють і керують групою дочірніх підприємств, які переважно займаються фінансовим посередництвом та/або допоміжною фінансовою діяльністю, класифікуються в підсекторі S.126.

Допоміжні фінансові установи (S.126)

- 2.68 Визначення: Підсектор допоміжних фінансових установ (S.126) складається з усіх фінансових корпорацій і квазі-корпорацій, які в основному займаються діяльністю, тісно пов'язаною з фінансовим посередництвом, але самі не є фінансовими посередниками.
- 2.69 У підсекторі S.126 класифікуються такі фінансові корпорації і квазі-корпорації:

- a) Страхові брокери, адміністратори по аваріям і рятуванню, страхові та пенсійні консультанти тощо;
- b) Кредитні брокери, брокери цінних паперів, інвестиційні консультанти тощо;
- c) Емісійні корпорації, які керують випуском цінних паперів;
- d) Корпорації, основна функція яких полягає в забезпеченні за допомогою індосаменту, векселів і подібних інструментів;
- e) Корпорації, які застосовують похідні фінансові інструменти і хеджування, такі як угоди обміну «своп», опціони і ф'ючерси (без їх випуску);
- f) Корпорації, які забезпечують інфраструктуру фінансових ринків;
- g) Центральна наглядові органи над фінансовими посередниками і фінансовими ринками, коли вони є окремими інституційними одиницями;
- h) Керуючі пенсійними фондами, пайовими інвестиційними фондами тощо;
- i) Корпорації, які забезпечують фондову та страхову біржі;
- j) Некомерційні організації, визнані незалежними юридичними особами, які обслуговують фінансові корпорації, але не займаються фінансовим посередництвом (див. пункт 2.44);
- k) Платіжні установи (які забезпечують платежі між покупцем і продавцем);

2.70 Підсектор (S.126) також включає головні офіси, дочірні компанії яких цілком або переважно є фінансовими корпораціями.

Контрольовані фінансові установи та кредитори (S.127)

2.71 Визначення: Підсектор контрольованих фінансових установ і кредиторів (S.127) складається з усіх фінансових корпорацій і квазі-корпорацій, які не займаються фінансовим посередництвом і наданням допоміжних фінансових послуг, коли більшість їх активів або зобов'язань не проводяться на відкритих ринках.

2.72 Зокрема, такі фінансові корпорації та квазі-корпорації класифікуються в підсекторі S.127:

- a) Одиниці в якості юридичних осіб, такі як трасти, земельна власність, банківські рахунки або компанії з вивіскою;
- b) Холдингові компанії, які володіють контрольним пакетом акцій

групи дочірніх корпорацій і основним видом діяльності яких є володіння групою без надання будь-яких інших послуг підприємствам, які володіють акціями, тобто вони не адмініструють і не керують іншими одиницями;

- c) Компанії спеціального призначення (SPE), які кваліфікуються як інституційні одиниці і залучають кошти на відкритих ринках для використання їх материнською корпорацією;
- d) Одиниці, які надають фінансові послуги виключно за рахунок власних коштів або коштів, наданих спонсором, широкому колу клієнтів і беруть на себе фінансовий ризик несплати боргу. Прикладами є грошові кредитори, корпорації, які займаються кредитуванням студентів або зовнішньої торгівлі за рахунок коштів, отриманих від спонсорів, таких як державна одиниця або некомерційна організація, а також ломбардів, які як правило займаються кредитуванням;
- e) Цільові державні фонди, які зазвичай називають суверенними фондами, якщо вони класифікуються як фінансові корпорації.

Страхові корпорації (S.128)

- 2.73 Визначення: Підсектор страхових корпорацій (S.128) складається з усіх фінансових корпорацій і квазі-корпорацій, які в основному займаються фінансовим посередництвом внаслідок об'єднання ризиків, як правило шляхом прямого страхування або перестрахування (див. пункт 2.35).
- 2.74 Страхові корпорації надають такі послуги:
 - a) Страхування життя та інші види страхування для окремих одиниць або груп одиниць;
 - b) Перестрахування для інших страхових корпорацій.
- 2.75 Послуги страхових корпорацій за винятком страхування життя можуть надаватися у формі страхування від таких випадків:
 - a) пожежі (наприклад, комерційної та приватної власності);
 - b) відповідальності (при нещасному випадку);
 - c) автомобілів (власні пошкодження та відповідальність перед третіми особами);
 - d) морського, повітряного та іншого транспорту (у тому числі енергетичних ризиків);
 - e) нещасних випадків і хвороб; або
 - f) страхування фінансів (надання гарантій та поручництв).

Корпорації страхування фінансів або страхування кредитів, які також називають гарантійними банками, надають гарантії або поручництва для забезпечення сек'юритизації та інших кредитних продуктів.

- 2.76 Страхові корпорації в основному є акціонерними або кооперативними підприємствами. Перші належать акціонерам, і багато з них котируються на фондових біржах. Другі належать їх страхувальникам і повертають свої прибутки страхувальникам "з прибутком" або "учасникам" шляхом виплати дивідендів або бонусів. "Контрольовані" страхові компанії, як правило, належать до нефінансових корпорацій і здебільшого страхують ризики їх акціонерів.

Приклад – <i>Види страхування</i> <i>Розрізняють три види страхування: пряме страхування, перестрахування та соціальне страхування. Пряме страхування охоплює (індивідуальне) страхування життя та інші види страхування крім страхування життя, соціальне страхування охоплює соціальне забезпечення та соціальне страхування, пов'язане із зайнятістю.</i>					
Вид страхування		Пряме страхування		Перестрахування	
				<i>Страховання, придбане страховиком, щоб захистити себе від несподівано великої кількості претензій або винятково серйозних претензій.</i>	
				<i>Страховальник / бенефіціар зобов'язаний або вмотивований застрахуватися від непередбачених обставин шляхом втручання третьої сторони. Виконується щонайменше одна з таких умов:</i> <i>Участь є обов'язковою;</i> <i>схема є колективною, і</i> <i>роботодавець (і в кінцевому рахунку одержувач страхової суми) робить внески.</i>	
		<i>Страховання життя</i>	<i>Всі види страхування крім страхування життя</i>	<i>Соціальне забезпечення</i>	<i>Соціальне страхування, пов'язане із зайнятістю</i>
		<i>Страховальник робить регулярні платежі страховику, в обмін на які страховик гарантує надання страхувальнику узгодженої суми або раз на рік, або до</i>	<i>Страховання для покриття ризиків, таких як нещасні випадки, хвороби, пожежі, кредит і т.д.</i>	<i>Організоване органами державного управління за допомогою програм соціального забезпечення</i>	<i>Організоване роботодавцями від імені своїх працівників і членів їх сімей або іншими особами від імені вказаної групи</i>

	<i>певної дати, або раніше.</i>						
				<i>Пенсії соціального забезпечення</i>	<i>Інше соціальне забезпечення</i>	<i>Пенсії від зайнятості</i>	<i>Інше соціальне страхування, пов'язане із зайнятістю</i>
Сектор/ підсектор	<i>Страхові корпорації та пенсійні фонди</i>	<i>Страхові корпорації</i>		<i>Фонди соціального забезпечення</i>		<i>Сектор роботодавця або страхових корпорацій та пенсійних фондів</i>	

Пенсійні фонди (S.129)

- 2.77 Визначення: Підсектор пенсійних фондів (S.129) складається з усіх фінансових корпорацій і квазі-корпорацій, які в основному займаються фінансовим посередництвом внаслідок об'єднання соціальних ризиків і потреб застрахованих осіб (соціальне страхування). Пенсійні фонди, як програми соціального страхування, надають дохід при виході на пенсію і часто виплати у випадку смерті та інвалідності.
- 2.78 Підсектор S.129 складається тільки з тих пенсійних фондів соціального страхування, які є інституційними одиницями, відокремленими від одиниць, які їх створюють. Такі автономні фонди мають незалежність у прийнятті рішень і ведуть повний комплект рахунків. Неавтономні пенсійні фонди не є інституційними одиницями і залишаються частиною інституційної одиниці, яка їх створила.
- 2.79 Приклади учасників програм пенсійного фонду включають працівників одного підприємства або групи підприємств, працівників філії або галузі, а також осіб однієї професії. Виплати, які включаються до договору страхування, можуть бути такими:
- a) виплачувані після смерті застрахованого вдові (вдівцю) та дітям;
 - b) виплачувані після виходу на пенсію; а також
 - c) виплати, які виплачуються після того, як застрахований став інвалідом.
- 2.80 У деяких країнах всі ці види ризиків можуть бути застраховані корпораціями страхування життя, а також через пенсійні фонди. В інших країнах вимагається, щоб деякі з цих класів ризиків страхувалися через корпорації страхування життя. На відміну від корпорацій страхування життя пенсійні фонди обмежені законом до визначених груп працівників та самозайнятих осіб.

- 2.81 Пенсійні фонди можуть бути організовані роботодавцями або органами державного управління, вони також можуть бути організовані страховими корпораціями від імені працівників, або можуть бути створені окремі інституційні одиниці для утримання і управління активами, призначеними для задоволення пенсійних прав і розподілення пенсій.

Органи державного управління (S.13)

- 2.82 Визначення: Сектор державного управління (S.13) складається з інституційних одиниць, які є неринковими виробниками, випуск яких призначений для індивідуального і колективного споживання, і фінансуються за рахунок обов'язкових платежів, здійснюваних одиницями, що належать до інших секторів, та з інституційних одиниць, які в основному займаються перерозподілом національного доходу і багатства.

- 2.83 До сектору S.13 включені, наприклад, такі інституційні одиниці:

- a) Одиниці державного управління, які існують за законодавством, щоб мати юридичну владу над іншими одиницями на економічній території, а також для управління та фінансування групи видів діяльності, які в основному надають неринкові товари і послуги, призначені на користь суспільства;
- b) Корпорація або квазі-корпорація, яка є державною одиницею, якщо її випуск є в основному неринковим, і державна одиниця контролює його;
- c) Некомерційні організації, визнані незалежними юридичними особами, які є неринковими виробниками і знаходяться під контролем органів державного управління;
- d) Автономні пенсійні фонди, внески до яких зобов'язує робити закон, і де центральний уряд управляє коштами у відношенні регулювання та затвердження внесків і виплат.

- 2.84 Сектор державного управління ділиться на чотири підсектори:

- a) Центральний уряд (S.1311);
- b) Регіональні органи влади (S.1312);
- c) Місцеві органи влади (S.1313);
- d) Фонди соціального забезпечення (S.1314).

Центральний уряд (за винятком соціального забезпечення) (S.1311)

- 2.85 Визначення: Цей підсектор включає всі адміністративні департаменти держави та інших центральні органи, чия компетенція поширюється зазвичай на всю економічну територію, за винятком

адміністрації фондів соціального забезпечення.

До підсектору S.1311 входять ті некомерційні організації, які знаходяться під контролем центрального уряду і чия компетенція поширюється на всю економічну територію.

Організації регулювання ринку, які виключно або в основному розподіляють дотації, класифікуються в підсекторі S.1311. Ті організації, які виключно або в основному займаються купівлею, зберіганням та продажем сільськогосподарських або харчових продуктів, класифікуються в секторі S.11.

*Регіональні органи влади (за винятком органів соціального забезпечення)
(S.1312)*

- 2.86 Визначення: Цей підсектор складається з регіональних органів влади, які є окремими інституційними одиницями, що виконують деякі функції уряду на рівень нижче, ніж центральний уряд, і на рівень вище, ніж державні інституційні одиниці, які існують на місцевому рівні, за винятком адміністрації фондів соціального забезпечення.

До підсектору S.1312 входять ті некомерційні організації, які знаходяться під контролем регіональних органів влади і чия компетенція обмежується економічними територіями регіонів (штатів).

*Місцеві органи влади (за винятком органів соціального забезпечення)
(S.1313)*

- 2.87 Визначення: Цей підсектор включає ті види державної адміністрації, чия компетенція поширюється тільки на місцеву частину економічної території, за винятком місцевих органів фондів соціального страхування.

До підсектору S.1313 входять ті некомерційні організації, які знаходяться під контролем місцевих органів влади і чия компетенція обмежується економічними територіями місцевих органів влади.

Фонди соціального забезпечення (S.1314)

- 2.88 Визначення: Підсектор фондів соціального забезпечення включає центральні, регіональні та місцеві інституційні одиниці, основною діяльністю яких є надання соціальних виплат і які відповідають кожному з таких двох критеріїв:

- a) За законом або нормативним актом певні групи населення повинні брати участь у програмі або платити внески; а також
- b) Центральний уряд несе відповідальність за управління установою щодо регулювання або затвердження внесків і виплат незалежно від своєї ролі як наглядового органу або роботодавця.

Як правило, немає прямого зв'язку між сумою внеску, сплачуваною особою, і ризиком, якого ця особа зазнає.

ДОМАШНІ ГОСПОДАРСТВА (S.14)

- 2.89 Визначення: Сектор домашніх господарств (S.14) складається з окремих осіб або груп осіб, як споживачів і як підприємців, які виробляють ринкові товари і нефінансові та фінансові послуги (ринкові виробники), за умови, що виробництво товарів і послуг не окремими підприємствами розглядаються як квазі-корпорація. Він також включає окремих осіб або групи осіб, як виробників товарів і нефінансових послуг виключно для власного кінцевого використання.

Домашні господарства в якості споживачів можна визначити як невеликі групи людей, які ділять одне житлове приміщення, об'єднують свої доходи і майно і спільно споживають певні види товарів і послуг, головним чином житло і продукти харчування.

Основними ресурсами домашніх господарств є такі

- a) оплата праці;
- b) доходи від власності;
- c) виплати з інших секторів;
- d) надходження від реалізації ринкової продукції; а також
- e) умовно обчислені надходження від випуску продуктів для власного кінцевого споживання.

- 2.90 Сектор домашніх господарств включає:

- a) Осіб або групи осіб, чисєю основною функцією є споживання;
- b) Осіб, які постійно проживають в установах, які мають мало або жодної незалежності дій чи рішень в економічних питаннях (наприклад, члени релігійних орденів, що живуть в монастирях, довгострокові пацієнти лікарень, ув'язнені, які відбувають тривалі терміни покарання, літні люди, які постійно проживають в притулках для старих). Такі люди розглядаються як єдина інституційна одиниця: одне домашнє господарство;
- c) Особи або групи осіб, основною функцією яких є споживання, і які виробляють товари та нефінансові послуги виключно для власного кінцевого використання; тільки дві категорії послуг, вироблених для власного кінцевого споживання, включаються до системи: послуги житла, займаного власниками осель, і побутові послуги, вироблені найманими працівниками;

- d) Індивідуальні підприємці та партнерства без юридичного статусу – інші, ніж ті, що розглядаються як квазі-корпорації – які є ринковими виробниками;
- e) Некомерційні установи, що обслуговують домашні господарства, які не мають незалежного юридичного статусу або ті, що мають, але лише другорядного значення.

2.91 В ЄСР сектор домашніх господарств ділиться на такі підсектори:

- a) Роботодавці (S.141) і самозайняті особи (S.142);
- b) Наймані працівники (S.143);
- c) Одержувачі доходів від власності (S.1441);
- d) Одержувачі пенсій (S.1442);
- e) Одержувачі інших виплат (S.1443)..

2.92 Домашні господарства розподіляються до підсекторів у відповідності з категоріями з найбільшими доходами (доходи роботодавців, заробітна плата і т.д.) домашні господарства в цілому. Коли більш ніж один дохід даної категорії отриманий одним домашнім господарством, класифікація ґрунтується на загальному доході домашнього господарства у кожній категорії.

Роботодавці (і самозайняті особи) (S.141 і S.142)

2.93 Визначення: Підсектор роботодавців та самозайнятих осіб складається з групи домашніх господарств, для яких (змішані) доходи (B.3), одержувані власниками некорпоративних підприємств домашніх господарств від їх діяльності в якості виробників ринкових товарів і послуг з або без участі найманих працівників є найбільшим джерелом доходів для домашнього господарства в цілому, навіть якщо вони не перевищують половини загального доходу домашнього господарства.

Наймані працівники (S.143)

2.94 Визначення: Підсектор найманих працівників складається з групи домашніх господарств, доходи яких, одержувані від заробітної плати (D.1), є найбільшим джерелом доходів домашнього господарства в цілому.

Одержувачі доходів від власності (S.1441)

2.95 Визначення: Підсектор одержувачів доходів від власності складається з групи домашніх господарств, для яких доходи від власності (D.4) є найбільшим джерелом доходів домашнього господарства в цілому.

Одержувачі пенсій (S.1442)

- 2.96 Визначення: Підсектор одержувачів пенсій складається з групи домашніх господарств, для яких дохід від пенсій є найбільшим джерелом доходів для домашнього господарства в цілому.

Пенсійні домашні господарства – це сім'ї, чиї найбільші доходи складаються з пенсій за віком або інших пенсій, включаючи пенсії від попередніх роботодавців.

Одержувачі інших виплат (S.1443)

- 2.97 Визначення: Підсектор одержувачів інших виплат складається з групи домашніх господарств, для яких доходи, отримані від інших поточних виплат є найбільшим джерелом доходів домашнього господарства в цілому.

Інші поточні виплати – це всі поточні виплати крім доходів від власності, пенсій та доходів осіб, які постійно проживають в установах.

- 2.98 Якщо відсутня інформація щодо відносних внесків джерел доходу домашнього господарства в цілому для цілей класифікації за підсекторами, для цього використовуються доходи референтної особи. Референтною особою домашнього господарства є людина з найбільшим доходом. Якщо остання інформація недоступна, дохід людини, яка заявляє, що він/вона є референтною особою, використовується для розміщення домашніх господарств за підсекторами.
- 2.99 Для розміщення домашніх господарств за підсекторами можуть використовуватися інші критерії, наприклад, розбивка домашніх господарств в якості підприємців за видом діяльності: сільськогосподарські домашні господарства, несільськогосподарські домашні господарства.

НЕКОМЕРЦІЙНІ УСТАНОВИ, ЩО ОБСЛУГОВУЮТЬ ДОМАШНІ ГОСПОДАРСТВА (S.15)

- 2.100 Визначення: Сектор некомерційних установ, що обслуговують домашні господарства (НУОДГ) (S.15), складається з некомерційних організацій, які є самостійними юридичними особами, які обслуговують домашні господарства і є приватними неринковими виробниками. Їх основними ресурсами є добровільні внески в грошовій або натуральній формі від домашніх господарств як споживачів, платежі від органів державного управління і доходи від володіння.
- 2.101 Якщо ці організації є не дуже важливими, вони включаються не до сектору НУОДГ, а до сектору домашніх господарств, оскільки їх операції нічим не відрізняються від одиниць цього сектору (S.14).

Неринкові НУОДГ які контролюються органами державного управління, класифікуються в секторі державного управління.

Сектор НУОДГ включає такі основні види НУОДГ, які надають неринкові товари та послуги д домашнім господарствам, наприклад:

- a) Профспілки, професійні або наукові товариства, асоціації споживачів, політичні партії, церкви або релігійні громади (в тому числі фінансовані, але не контрольовані урядами), а також соціальні, культурні, розважальні та спортивні клуби; і
- b) Благодійні товариства та організації допомоги бідним, фінансовані за рахунок добровільних внесків у грошовій або натуральній формі від інших інституційних одиниць.

Сектор S.15 включає благодійні товариства та організації допомоги бідним, що обслуговують одиниць-нерезидентів, і не включає суб'єкти, в яких членство дає право на певний набір товарів і послуг.

РЕШТА КРАЇН СВІТУ (S.2)

- 2.102 Визначення: Решта країн світу (S.2) є групою одиниць без будь-яких характерних функцій і ресурсів; вона складається з одиниць-нерезидентів тією мірою, якою вони беруть участь в операціях з інституційними одиницями-резидентами або мають інші економічні зв'язки з одиницями-резидентами. Їх рахунки забезпечують загальне уявлення про економічні відносини, що пов'язують національну економіку з рештою країн світу. Сюди відносяться організації ЄС та міжнародні організації.
- 2.103 Решта країн світу не є сектором, для якого потрібно вести повний комплект рахунків, але просто зручно розглядати решту країн світу як сектор. Сектори отримують шляхом поділу всієї економіки з метою отримання більш однорідних груп інституційних одиниць-резидентів, які схожі щодо їх економічної поведінки, їх цілей та функцій. Це не стосується сектору решти країн світу: в цьому секторі реєструються операції та інші потоки нефінансових і фінансових корпорацій, некомерційних установ, домашніх господарств і органів державного управління з інституційними одиницями-нерезидентами та інші економічні відносини між резидентами і нерезидентами, наприклад, претензії резидентів до нерезидентів.
- 2.104 Рахунки решти країн світу містять лише операції, здійснювані між інституційними одиницями-резидентами і одиницями-нерезидентами, з урахуванням таких винятків:
 - a) Транспортні послуги (до кордону країни-експортера), надані одиницями-резидентами щодо імпортованих товарів, вказуються в рахунках решти країн світу з імпортом за оцінкою FOB, хоча вони і виробляються одиницями-резидентами;
 - b) Операції з іноземними активами між резидентами, що належать

до різних секторів національної економіки, відображаються в детальних фінансових рахунках решти країн світу. Ці операції не впливають на фінансове становище країни відносно решти країн світу, вони впливають на фінансові відносини окремих секторів з рештою країн світу;

- с) Операції із зобов'язаннями країни між нерезидентами, що належать до різних географічних зон, відображаються в географічній розбивці рахунків решти країн світу. Хоча ці операції не впливають на зобов'язання країни загалом перед рештою країн світу, вони впливають на її зобов'язання перед різними частинами світу.

2.105 Сектор решти країн світу (S.2) ділиться на:

- а) Країни-члени, організації та органи ЄС (S.21):
 - 1. Країни-члени ЄС (S.211);
 - 2. Організації та органи ЄС (S.212);
- б) Країни за межами ЄС і міжнародні організації-нерезиденти ЄС (S.22).

Класифікація одиниць-виробників за секторами відносно основних стандартних юридичних форм власності

2.106 Наступний огляд і пункти від 2,94 до 2,101 підсумовують принципи, що лежать в основі класифікації одиниць-виробників до секторів, з використанням стандартної термінології для опису основних типів установ.

2.107 Приватні та державні корпорації, які є ринковими виробниками, класифікуються таким чином:

- а) Ті, що в основному займаються виробництвом товарів та нефінансовими послугами: у секторі S.11 нефінансових корпорацій;
- б) Ті, що в основному займаються фінансовим посередництвом та допоміжною фінансовою діяльністю: у секторі S.12 фінансових корпорацій.

2.108 Кооперативи та партнерства, які визнані незалежними юридичними особами і є ринковими виробниками, класифікуються таким чином:

- а) Ті, що в основному займаються виробництвом товарів та нефінансовими послугами: у секторі S.11 нефінансових корпорацій;
- б) Ті, що в основному займаються фінансовим посередництвом та допоміжною фінансовою діяльністю: у секторі S.12 фінансових

корпорацій.

- 2.109 Державні виробники, які в силу спеціального законодавства визнані незалежними юридичними особами і є ринковими виробниками, класифікуються таким чином:
- a) Ті, що в основному займаються виробництвом товарів та нефінансовими послугами: у секторі S.11 нефінансових корпорацій;
 - b) Ті, що в основному займаються фінансовим посередництвом та допоміжною фінансовою діяльністю: у секторі S.12 фінансових корпорацій.
- 2.110 Державні виробники, які не визнані незалежними юридичними особами і є ринковими виробниками, класифікуються таким чином:
- a) Якщо вони є квазі-корпораціями:
 - 1. Ті, що в основному займаються виробництвом товарів та нефінансовими послугами: у секторі S.11 нефінансових корпорацій;
 - 2. Ті, що в основному займаються фінансовим посередництвом та допоміжною фінансовою діяльністю: у секторі S.12 фінансових корпорацій.
 - b) Якщо вони не є квазі-корпораціями: до сектору S.13, державного управління, оскільки вони залишаються невід'ємною частиною тих одиниць, які їх контролюють.
- 2.111 Некомерційні організації (асоціації, фонди), визнані незалежними юридичними особами, класифікуються таким чином:
- a) Ті, що є ринковими виробниками і в основному займаються виробництвом товарів та нефінансовими послугами: у секторі S.11 нефінансових корпорацій;
 - b) Ті, що в основному займаються фінансовим посередництвом та допоміжною фінансовою діяльністю: у секторі S.12 фінансових корпорацій;
 - c) Ті, що є неринковими виробниками:
 - 1. У секторі S.13, державного управління, якщо вони є державними виробниками, які контролюються органами державного управління;
 - 2. У секторі S.15, некомерційних установ, що обслуговують домашні господарства, якщо вони є приватними виробниками.
- 2.112 Індивідуальні підприємці і товариства, які не визнані незалежними

юридичними особами і є ринковими виробниками, класифікуються таким чином:

а) Якщо вони є квазі-корпораціями:

1. Ті, що в основному займаються виробництвом товарів та нефінансовими послугами: у секторі S.11 нефінансових корпорацій;
2. Ті, що в основному займаються фінансовим посередництвом та допоміжною фінансовою діяльністю: у секторі S.12 фінансових корпорацій.

б) Якщо вони не є квазі-корпораціями: до сектору S.14, домашніх господарств.

2.113 Головні офіси класифікуються таким чином:

- а) У секторі S.11, нефінансових корпорацій, якщо переважаючим видом діяльності групи корпорацій в цілому, які є ринковими виробниками, є виробництво товарів і нефінансових послуг (див. пункт 2.23.е);
- б) У секторі S.12, фінансових корпорацій, якщо переважаючим видом діяльності групи корпорацій в цілому є фінансове посередництво (див. пункт 2.40.е);

Холдингові компанії, які утримують активи групи дочірніх корпорацій, завжди розглядаються як фінансові корпорації. Холдингові компанії володіють активами групи компаній, але не ведуть ніякої керівної діяльності по відношенню до групи.

2.114 Таблиця 2.5 схематично відображає різні випадки, перелічені вище.

2.115 **Таблиця 2.5 — Класифікація одиниць-виробників за секторами для основних стандартних юридичних форм власності**

Тип виробника		Ринкові виробники (товари і нефінансові послуги)	Ринкові виробники (фінансове посередництво)	Інші неринкові виробники	
Стандартний юридичний опис					
Приватні та державні корпорації		S.11 нефінансові корпорації	S.12 фінансові корпорації	Державні виробники	Приватні виробники
Кооперативи та партнерства, визнані незалежними юридичними особами		S.11 нефінансові корпорації	S.12 фінансові корпорації		
Державні виробники, які в силу спеціального законодавства визнані незалежними юридичними особами		S.11 нефінансові корпорації	S.12 фінансові корпорації		
Державні виробники, не	Ті, що мають характеристики	S.11 нефінансові корпорації	S.12 фінансові корпорації		

визнані незалежними юридичними особами	квазі-корпорацій				
	Решта				
Некомерційні установи, визнані незалежними юридичними особами		S.11 нефінансові корпорації	S.12 фінансові корпорації	S.13 державне управління	
Партнерства, визнані незалежними юридичними особами	Ті, що мають характеристики квазі-корпорацій	S.11 нефінансові корпорації	S.12 фінансові корпорації	S.13 державне управління	S.15 некомерційні установи, що обслуговують домогосподарства
	Решта	S.14 домогосподарства	S.14 домогосподарства		
Індивідуальні підприємці	Товарів і нефінансових послуг	S.11 нефінансові корпорації			
	Фінансових послуг		S.12 фінансові корпорації		

МІСЦЕВІ ОДИНИЦІ ВИДУ ДІЯЛЬНОСТІ ТА ГАЛУЗІ

2.116 Більшість інституційних одиниць, що виробляють товари і послуги, одночасно поєднують декілька видів діяльності. Вони можуть займатися основним видом діяльності, деякими другорядними і деякими допоміжними видами діяльності.

2.117 Діяльність відбувається, коли ресурси, такі як обладнання, трудові ресурси, методи виробництва, інформаційні мережі або продукти поєднуються, що призводить до створення певних товарів або послуг. Вид діяльності характеризується ресурсами продуктів, процесом виробництва і випуском продуктів.

Види діяльності можна визначити шляхом посилання на певний рівень NACE, rev. 2 (Статистична класифікація видів економічної діяльності в Європейському Союзі).

2.118 Якщо одиниця здійснює більш ніж один вид діяльності, всі види діяльності, які не є допоміжними (див. розділ 3, пункт 3.12), оцінюються у відповідності з валовою доданою вартістю. На основі переважної створеної валової доданої вартості можна відрізнити основний вид діяльності від другорядних видів діяльності.

2.119 Для аналізу потоків, що виникають у процесі виробництва та використання товарів і послуг, необхідно вибрати одиниці, які підкреслюють відносини техніко-економічного характеру. Ця вимога означає, що інституційні одиниці повинні бути розділені на більш

дрібні і більш однорідні одиниці щодо типу виробництва. Місцеві одиниці виду діяльності призначені для виконання цієї вимоги в якості оперативного методу.

Місцева одиниця виду діяльності

- 2.120 Визначення: Місцева одиниця виду діяльності (LKAU) є частиною одиниці виду діяльності (KAU), що відповідає місцевій одиниці. LKAU називається установою в СНР і ISIC, rev. 4. Одиниця виду діяльності поєднує всі частини інституційної одиниці в якості виробника, які роблять внесок у здійснення будь-якого виду діяльності на рівні класу (чотири цифри) NACE, rev. 2, і відповідає одному або більше оперативним підрозділам інституційної одиниці. Інформаційна система інституційної одиниці повинні бути здатна вказати або розрахувати для кожної LKAU, принаймні, вартість продукції, проміжне споживання, заробітну плату працівників, операційний прибуток, а також зайнятість та валове нагромадження основного капіталу.

Місцева одиниця є інституційною одиницею, яка виробляє товари або послуги та розташована в географічно визначеному місці.

Місцева одиниця виду діяльності може відповідати інституційній одиниці в якості виробника, а з іншого боку, вона ніколи не може належати двом різним інституційним одиницям.

- 2.121 Якщо інституційна одиниця, яка виробляє товари або послуги, поєднує основну діяльність з одним або декількома другорядними видами діяльності, вона підрозділяється на таке ж число KAU, і вторинні види діяльності класифікуються під рубриками, відмінними від основного виду діяльності. Допоміжні види діяльності не відокремлюються від основного або другорядних видів діяльності. Але KAU, які підпадають під певний заголовок системи класифікації, можуть виробляти продукти за межами однорідної групи за рахунок другорядних видів діяльності, які неможливо визначити окремо з наявних бухгалтерських документів. Отже, одиниця виду діяльності може здійснювати один або кілька другорядних видів діяльності.

Галузь промисловості

- 2.122 Визначення: галузь складається з групи місцевих одиниць виду діяльності, зайнятих тим самим або схожим видом діяльності. На самому детальному рівні класифікації галузь складається з усіх LKAU, які попадають в один клас (чотири цифри) NACE, rev. 2 і які, отже, займаються одним і тим же видом діяльності, як визначено в NACE, rev. 2.

Галузі включають в себе як LKAU, виробляючі ринкові товари і послуги, так і LKAU, виробляючі неринкові товари і послуги. Галузь за визначенням складається з групи місцевих одиниць виду діяльності, зайнятих тим же типом виробничої діяльності, незалежно

від того, виробляють інституційні одиниці, яким вони належать, ринкову або неринкову продукцію.

2.123 Галузі діляться на три категорії:

- а) Галузі, що виробляють ринкові товари і послуги (ринкові галузі), і товари та послуги для власного кінцевого використання, Послуги для власного кінцевого використання – це житлові послуги, що виробляються власниками осель, і побутові послуги, що виробляються найманим персоналом;
- б) Галузі, що виробляють неринкові товари та послуги центрального уряду: неринкові галузі державного управління;
- в) Галузі, що виробляють неринкові товари і послуги некомерційних установ, що обслуговують домашні господарства: неринкові галузі некомерційних установ, що обслуговують домашні господарства.

Класифікація галузей

2.124 Для групування місцевих одиниць виду діяльності в галузі промисловості використовується NACE, rev. 2.

Одиниці однорідного виробництва і однорідні сектори

2.125 Для аналізу виробничого процесу найкраще підходить одиниця однорідного виробництва. Ця одиниця має унікальний вид діяльності, який визначається її ресурсами, процесом виробництва і випуском.

Одиниця з однорідним виробництвом

2.126 Визначення: Одиниця однорідного виробництва здійснює унікальну діяльність, яка визначається її ресурсами, процесом виробництва і випуском. Продукти, які представляють собою ресурси і випуск самі по собі відрізняються за своїми фізичними характеристиками, ступенем, до якого вони обробляються, і застосовуваною технікою виробництва. Вони можуть бути визначені за допомогою класифікації продуктів (Класифікація Продуктів за Видом діяльності – СРА). СРА є класифікацією продуктів, елементи якої структуровані у відповідності з критерієм промислового походження; промислове походження визначається в NACE, rev. 2.

Однорідний сектор

2.127 Визначення: Однорідний сектор складаються з групи одиниць однорідного виробництва. Набір видів діяльності, які охоплюються однорідним сектором, ідентифікується посиланням на класифікацію продуктів. Однорідний сектор виробляє ті товари або послуги, що зазначені в класифікації, і тільки ці продукти,

- 2.128 Однорідні сектори є одиницями, розробленими для економічного аналізу. Одиниці однорідного виробництва звичайно не можна спостерігати безпосередньо, а зібрані дані від одиниць, що використовуються в статистичних обстеженнях повинні бути перебудовані, щоб сформувати однорідні сектори.